

Sygn.akt III AUa 377/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Teresa Suchcicka (spr.)

Sędziowie: SA Bożena Szponar - Jarocka

SA Marek Szymanowski

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 listopada 2017 r. w B.

sprawy z odwołania M. B.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w O.

o wysokość emerytury wojskowej

na skutek apelacji Wojskowego Biura Emerytalnego w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 marca 2017 r. sygn. akt IV U 136/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości i oddala odwołanie,

II. odstępuje od obciążania M. B. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego za II instancję.

SSA Bożena Szponar - Jarocka SSA Teresa Suchcicka SSA Marek Szymanowski

Sygn. akt III AUa 377/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 listopada 2015 r. Dyrektor Wojskowego Biura Emerytalnego w O., na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 2 lit c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tj. Dz.U.2016.1037. ze zm.) oraz § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz.U.159. 946) odmówił M. B. podwyższenia emerytury wojskowej za lata 2002 -2003 o 1% podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej bezpośrednio w charakterze sapersa.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył M. B. wskazując, że w latach 2002 i 2003 pełnił zawodową służbę wojskową bezpośrednio w charakterze sapersa. Wskazał, że dotyczyła ona rozminowywania i oczyszczania terenu poligonu (...) oraz wykonywania prac z udziałem bojowych środków minersko-zaporowych na zgrupowaniu poligonowym, co znajduje potwierdzenie w wyciągach Rozkazów Dziennych Dowódcy Jednostki Wojskowej (JW) (...) w G.. W załączeniu przedłożył dokumentację potwierdzającą powyższe okoliczności w postaci Rozkazów Dziennych Dowódcy Jednostki Wojskowej (...).

W odpowiedzi na odwołanie organ emerytalny wniosł o jego oddalenie oraz zasądzenie od odwołującego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 9 marca 2017 r. zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał organ rentowy do podwyższenia emerytury wojskowej wnioskodawcy M. B. o 1 % podstawy wymiaru za 2002 r. i 2003 r. (pkt I) oraz zasądził od Wojskowego Biura Emerytalnego w O. na rzecz wnioskodawcy kwotę 983,70 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt II).

Sąd ten ustalił, że M. B. (ur. (...)) decyzją Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego w O. z dnia 14 października 2015 r. nabył prawo do emerytury wojskowej od dnia 1 września 2015 r. Wówczas do dokumentacji obrazującej przebieg służby wojskowej załączył między innymi wyciągi z Rozkazów Dziennych Dowódcy (...) nr Z (...) z dnia 30 stycznia 2003 r. oraz nr Z- (...) z dnia 9 grudnia 2003 r. Organ emerytalny w załączniku do wymienionej decyzji wyjaśnił, że nie doliczył do wysługi emerytalnej okresu służby wnioskodawcy w charakterze saperów. Dodał, że wniosek w sprawie zwiększenia emerytury za okres służby pełnionej bezpośrednio w charakterze saperów w 2002 r. i 2003 r. zostanie rozpatrzony po nadesłaniu wyjaśnień od Dowódcy JW Nr (...) w G.. W piśmie z dnia 22 października 2015 r., podpisanym przez Szefa (...). Nr (...) wskazano, że brak jest dokumentów źródłowych, to jest rozkazów, na podstawie których można stwierdzić, że M. B. w roku 2002 i 2003 r. brał bezpośredni udział w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenu z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych. Mając na uwadze powyższe dowody, wojskowy organ emerytalny w dniu 4 listopada 2015 r. wydał zaskarżoną decyzję, odmawiając wnioskodawcy podwyższenia emerytury o 1% podstawy wymiaru za rok 2002 i 2003.

W toku postępowania Sąd Okręgowy zwrócił się do Dowódcy Jednostki Wojskowej Nr (...) w G. o nadesłanie dokumentacji z okresu służby M. B. w kompanii saperów 15 Brygady Zmechanizowanej, a w szczególności rozkazów dziennych potwierdzających odbycie szkolenia przez wnioskodawcę z zakresu prac sapersko-minerskich w latach 2002-2003, poprzedzających wyznaczenie skarżącego do oczyszczania poligonu (...). W odpowiedzi Dowódca JW Nr (...) w piśmie z dnia 20 października 2016 r. wskazał, że w niniejszej jednostce wojskowej znajduje się rozkaz potwierdzający uczestnictwo M. B. w oczyszczaniu terenu poligonu (...) w 2003 r. Natomiast brak jest dokumentów co do wykonywania takich czynności w 2002 r. Wymienione zadania realizowała JW Nr (...) w Ł., w której dowódca zgrupowania prowadził oddzielny rozkaz dzienny. W uzupełnieniu nałożonego zobowiązania sądowego Dowódca JW Nr (...) w załączeniu do pisma z dnia 5 grudnia 2016 r. przedłożył załączniki w postaci dokumentów (instrukcji): „Budowa i pokonywanie zapór inżynieryjnych”, „Prace minerskie i niszczenia” oraz norma Obronna NO-02- (...). Sąd Okręgowy podniósł, że pełnomocnik wojskowego organu emerytalnego w piśmie z dnia 17 grudnia 2016 r. ustosunkował się do powyższych dokumentów wskazując, że skoro odwołujący został dopuszczony do prac w charakterze saperów (podczas oczyszczania terenu), to musiał bezwzględnie przejść szkolenie z tego zakresu.

Dalej Sąd ustalił, że M. B. od 2000 r. był żołnierzem kontraktowym kompanii saperów 15-tej Brygady Zmechanizowanej w G. na etacie starszego kierowcy, starszego operatora plutonu maszyn inżynieryjnych, w stopniu plutonowego. W latach 2002-2003 kompania wnioskodawcy była delegowana do zadań oczyszczania terenu z materiałów niebezpiecznych i wybuchowych w Ł.. Dotyczyło to oczyszczenia byłego poligonu wojskowego (...) z materiałów niebezpiecznych. W powyższych okresach były powołane specjalnie kompanie oczyszczania, których żołnierze przed każdym rocznym wyjazdem uczestniczyli w dwutygodniowym szkoleniu w zakresie zasad bezpieczeństwa. Wnioskodawca uczestniczył w tych szkoleniach, które odbywały się na terenie jednostki. Następnie były przeprowadzane egzaminy, które wnioskodawca złożył z wynikiem pozytywnym. Szkolenie prowadzone było na podstawie rozkazu dziennego. Skarżący, najpierw od kwietnia 2002 r. do października 2002 r., a następnie od kwietnia 2003 r. do końca września 2003 r. wykonywał czynności saperskie. Służba wnioskodawcy rozpoczynała się codziennie od instruktażu porannego, który określał warunki bhp oraz instruktażu postępowania z materiałami wybuchowymi i niebezpiecznymi. Następnie odbywało się sprawdzanie terenu pod względem istnienia materiałów wybuchowych za pomocą wykrywaczy ręcznych. Praca trwała od godz. 8-iej do 15-tej, w dni robocze od poniedziałku do piątku. Skarżący brał bezpośredni udział w rozminowywaniu, przyjmował materiały niebezpieczne do magazynu, odbierał je od żołnierzy, układał, zarejestrował, a następnie wydawał je patrolowi niszczącemu. Pomagał przy załadunku

na samochód, oraz przy przewozie na miejsce zniszczenia. Odwołujący miał bezpośrednią styczność z materiałami wybuchowymi, które transportował ręcznie, gdyż nie posiadał żadnych urządzeń do ich przenoszenia. Wnioskodawca na polecenie dowódcy kompanii pracował w terenie, jeżeli nie było pracy w magazynie, a było dużo materiałów do znoszenia. Każdy żołnierz miał przypisaną swoją funkcję, lecz wszyscy byli tak samo przeszkoleni i w każdym momencie mogli wymieniać się czynnościami, jeżeli zlecił im to dowódca kompanii.

Oceniając stan faktyczny sprawy Sąd Okręgowy odwołał się do treści art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin, zgodnie z którym emerytura dla żołnierza, który został powołany do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 r. wynosi 40% podstawy jej wymiaru za 15 lat służby wojskowej i wzrasta według zasad określonych w art. 15 ust. 1 pkt 1 i ust. 1a-5. Zgodnie z ust. 1 pkt 1 art. 15 – o 2,6% podstawy wymiaru za każdy dalszy rok tej służby. W ust. 2 pkt 2 lit. c wskazano nadto, że emeryturę podwyższa się o 1% podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej bezpośrednio w charakterze skoczków spadochronowych i saperów. W ust. 5 wskazano, że przy ustalaniu prawa do emerytury i obliczaniu jej wysokości okresy, o których mowa w ust. 1 i 2, ustala się z uwzględnieniem pełnych miesięcy. W ust. 6 omawianego artykułu zamieszczono natomiast upoważnienie ustawowe dla Rady Ministrów do określenia w drodze rozporządzenia szczegółowych warunków podwyższania emerytury, w tym do określenia liczby dni w roku, w których żołnierze w charakterze saperów uczestniczyli w rozminowaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych albo brali udział w szkoleniach poligonowych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych lub pracach minerskich z wykorzystaniem tych materiałów. Stosowne rozporządzenie zostało wydane 15 lipca 2011 r. (Dz.U. z 2011r., nr 159, poz. 946). W § 3 pkt 4 wskazano, iż emeryturę wojskową podwyższa się o 1% podstawy wymiaru za każdy rok zawodowej służby wojskowej pełnionej bezpośrednio w charakterze sapera, jeżeli żołnierz uczestniczył w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych albo brał udział w szkoleniach poligonowych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych lub pracach minerskich z wykorzystaniem tych materiałów - co najmniej przez 12 dni w ciągu roku kalendarzowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, zaskarżana decyzja podlegała zmianie, gdyż przeprowadzone w postępowaniu sądowym postępowanie dowodowe wykazało, że M. B. w spornym okresie kontraktowej służby wojskowej, to jest w latach 2002-2003, pełnił służbę bezpośrednio w charakterze sapera, poprzedzoną odbyciem w tym zakresie szkolenia. Kluczowe znaczenie dla takiej oceny materiału dowodowego – zdaniem Sądu Okręgowego - miały dokumenty przedłożone przez dowódcę JW Nr (...) w G. w załączeniu do pisma z dnia 5 grudnia 2016 r. w postaci wyciągów z literatury: „Budowa i pokonywanie zapór inżynierskich”, „Prace minerskie i niszczenia” oraz Norma Obronna NO-02- (...). Powyższe dokumenty wskazywały, że wnioskodawca przed skierowaniem do oczyszczania terenów z przedmiotów niebezpiecznych i wybuchowych, odbył szkolenie w oparciu o obowiązujące instrukcje w Siłach Zbrojnych RP. Potwierdziły one, że wnioskodawca przed przystąpieniem do prac w charakterze sapera na terenie poligonu (...), przeszedł szkolenie w zakresie prac sapersko-minerskich i zdał pozytywnie egzamin z tego zakresu. Skarżący został dopuszczony do wykonywania zadań saperskich – to bezwzględnie odbył szkolenie z tego zakresu. Również powołani w sprawie świadkowie jednoznacznie wskazali na charakter czynności wykonywanych przez odwołującego na terenie poligonu (...).

Sąd ocenił, że zeznania świadków L. K. i S. U. są miarodajnymi dowodami w sprawie - świadkowie jednomyślnie i zgodnie wskazali, że wnioskodawca brał bezpośredni udział w rozminowywaniu tego obiektu.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że skarżący służył jako żołnierz kontraktowy w kompanii saperów w JW Nr (...) w G. i od kwietnia 2002 r. do października 2002 r., a następnie od kwietnia 2003 r. do końca września 2003 r. wykonywał czynności saperskie. W latach 2002-2003 kompania delegowana była do zadań oczyszczania terenu z materiałów niebezpiecznych i wybuchowych w Ł.. Dotyczyło to oczyszczenia byłego poligonu wojskowego (...) z materiałów niebezpiecznych. Wnioskodawca najpierw przechodził szkolenie, które prowadzone było na podstawie rozkazu dziennego dowódcy jednostki, a następnie składał egzamin z odbytych zajęć. Skarżący brał bezpośredni udział w rozminowywaniu terenu, miał bezpośrednią styczność z materiałami wybuchowymi -

przyjmował materiały niebezpieczne do magazynu, odbierał je od żołnierzy, układał, zarejestrował, a następnie wydawał patrolowi niszczącemu.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd I instancji uznał, że emerytura wnioskodawcy podlega podwyższeniu zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 pkt 2 lit. c cyt. ustawy o 1% podstawy wymiaru za każdy rok służby i na podstawie art 477¹⁴§ 2 k.p.c., orzekł jak w punkcie I wyroku. Tytułem kosztów procesu, Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego Wojskowego Biura Emerytalnego w O. na rzecz wnioskodawcy kwotę 983,70 zł na podstawie § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804), na którą składają się koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych w wysokości 360 zł oraz koszty przejazdu pełnomocnika wnioskodawcy.

Apelację od wyroku wniósł pozwany organ rentowy wyrok, skarżąc wyrok w całości, zarzucał mu naruszenie prawa materialnego przez jego niewłaściwe zastosowanie (błąd w subsumcji), polegające na przyjęciu, że ustalony w sprawie stan faktyczny odpowiada hipotezom norm prawnych zawartych w przepisach:

a) art.15 ust. 2 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (j. t. Dz. U. z 2016 r. poz. 1037, z późn. zm., dalej zwana wojskową ustawą emerytalną) oraz

b) § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz. U. Nr 159, poz. 946, dalej zwane rozporządzeniem),

oraz ustaleniu wskutek tego, że odwołujący się spełnia przesłanki do podwyższenia wysokości emerytury wojskowej o 1% podstawy jej wymiaru za lata 2002-2003.

Wskazując na powyższy zarzut, pełnomocnik skarżącego organu rentowego wnosil o :

1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od odwołującego się na rzecz strony pozwanej kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie:

2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia, przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Spór w sprawie sprowadzał się do interpretacji prawnej przepisów dotyczących możliwości podwyższania emerytury wojskowej w związku z pełnieniem przez żołnierza służby w charakterze saperów.

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (tj. z dnia 20 lutego 2015 r., Dz.U. z 2015 r. poz. 330), emeryturę żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. podwyższa się o 1% podstawy wymiaru za każdy rok służby pełnionej bezpośrednio w charakterze saperów. W myśl ust. 6a ust. 3, Rada Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki podwyższania tej emerytury, o których mowa w ust. 2 i 3, uwzględniając liczbę dni w roku, w których żołnierze w charakterze saperów uczestniczyli w rozminowaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych albo brali udział w szkoleniach poligonowych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych lub pracach minerskich z wykorzystaniem tych materiałów. Rozporządzeniem, o którym tu mowa jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych (Dz.U. Nr 159, poz. 946). Zgodnie z § 3 pkt 4, emeryturę wojskową podwyższa się o 1% podstawy wymiaru za każdy rok zawodowej służby wojskowej pełnionej bezpośrednio w charakterze saperów, jeżeli żołnierz uczestniczył w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych

albo brał udział w szkoleniach poligonowych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych lub pracach minerskich z wykorzystaniem tych materiałów - co najmniej przez 12 dni w ciągu roku kalendarzowego.

Niewątpliwie, z Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że odwołujący się w latach 2002-2003 brał udział w składzie kompanii, w której pełnił zawodową służbę wojskową, w oczyszczaniu terenu byłego poligonu wojskowego C. z materiałów niebezpiecznych. Był w zakresie takich prac przeszkolony, co wynikało z zeznań świadków. Również zgromadzona w sprawie dokumentacja normatywna, regulująca w Siłach Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej problematykę oczyszczania terenów z materiałów niebezpiecznych, wskazywała, że każdy żołnierz biorący udział w takich pracach musi być przeszkolony, zdać stosowny egzamin i być do nich dopuszczony przez przełożonych. Wnioskodawca wykonywał prace związane z oczyszczaniem terenów poligonu i musiał być w tym zakresie przeszkolony. To, że takie prace wykonywał również pozostaje poza sporem. Tych ustaleń, jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, pełnomocnik strony pozwanej nie kwestionował w toku procesu. Nie zmienia to jednak tego (a było to główną podstawą faktyczną wydania zaskarżonej w niniejszej sprawie decyzji), że w spornym okresie odwołujący się nie pełnił służby na stanowisku sapera. Strona pozwana nie kwestionowała treści dokumentów - rozkazów potwierdzających udział odwołującego się w rozminowaniu i oczyszczaniu terenu poligonu C.. W odpowiedzi na odwołanie powołała się na orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Ł., w sprawie o sygn. akt III SA/Łd 110/11 (dotyczące podobnego stanu faktycznego), z którego wynika, że pełnienie służby „w charakterze skoczka spadochronowego” (tu: w charakterze sapera) polega na pełnieniu obowiązków skoczka, ma odpowiadać przypisanej stanowisku służbowemu specjalności wojskowej.

Słusznie zarzuca apelujący, iż nie ma znaczenia fakt udziału M. B. w oczyszczaniu terenu poligonu z przedmiotów wybuchowych niebezpiecznych, lecz to, czy wykonywał te prace będąc saperem. Ta kwestia natomiast nie budzi żadnych wątpliwości ani w spornym okresie, ani kiedykolwiek w czasie pełnienia zawodowej służby wojskowej wnioskodawca nie pełnił jej jako saper, ani na stanowisku sapera.

Sąd Apelacyjny podziela pogląd Wojskowego Biura Emerytalnego, zgodnie z którym do podwyższenia emerytury wojskowej w oparciu o ww. przepisy wymagane jest łączne spełnienie dwóch przesłanek. Pierwsza wynika z treści przytoczonego na wstępie art. 15 ust. 2 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin i polega na pełnieniu służby bezpośrednio w charakterze sapera, drugą zaś jest uczestnictwo w rozminowywaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych albo branie udziału w szkoleniach poligonowych z wykorzystaniem materiałów wybuchowych lub pracach minerskich z wykorzystaniem tych materiałów przez określoną liczbę dni, tj. co najmniej przez 12 dni w ciągu roku kalendarzowego - § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych.

Bezsporne jest, że M. B. w spornych latach 2002-2003 nie pełnił służby bezpośrednio w charakterze sapera. Z jego akt personalnych wynika bowiem wprost, że od 2000 r. był żołnierzem kontraktowym kompanii saperów 15-tej Brygady Zmechanizowanej w G. na etacie starszego kierowcy, starszego operatora plutonu maszyn inżynierskich, w stopniu plutonowego. Jednocześnie w aktach personalnych wnioskodawcy brak jest dokumentów świadczących o tym, aby w którymś z okresów służby wojskowej pełnił on służbę bezpośrednio w charakterze sapera.

Skarżący podnosił w odwołaniu, że należy mu się podwyższenie emerytury, ponieważ w latach 2002 i 2003 pełnił zawodową służbę wojskową bezpośrednio przy rozminowywaniu i oczyszczaniu terenu poligonu (...) oraz wykonywał prace z udziałem bojowych środków minersko-zaporowych na zgrupowaniu poligonowym. Na potwierdzenie swojego stanowiska powoływał się na wyciągi Rozkazów Dziennych Dowódcy Jednostki Wojskowej (JW) (...) w G. i Rozkazów Dziennych Dowódcy Jednostki Wojskowej (...).

Sąd nie neguje tego, że w spornych latach w okresie od kwietnia 2002 r. do października 2002 r. oraz od kwietnia 2003 r. do końca września 2003 r. wykonywał czynności saperskie biorąc udział w składzie kompanii, w której pełnił zawodową służbę wojskową, w oczyszczaniu terenu byłego poligonu wojskowego C. z materiałów niebezpiecznych. Również zgromadzona w sprawie dokumentacja normatywna, regulująca w Siłach Zbrojnych

Rzeczypospolitej Polskiej problematykę oczyszczania terenów z materiałów niebezpiecznych, wskazywała, że każdy żołnierz biorący udział w takich pracach musiał być przeszkolony, zdać stosowny egzamin i być do nich dopuszczony przez przełożonych. Wnioskodawca wykonywał prace związane z oczyszczaniem terenów poligonu i musiał być w tym zakresie przeszkolony. Należy zatem uznać, iż spełnia on warunek wskazany w § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych. W ocenie Sądu Apelacyjnego podwyższenie emerytury o 1% podstawy wymiaru za każdy rok uzasadnione jest wyłącznie w przypadku spełnienia powyższego warunku, przy jednoczesnym pełnieniu służby przez cały rok bezpośrednio w charakterze saperów, czego wnioskodawca nie wykazał, mimo że brał on bezpośredni udział w rozminowaniu i oczyszczaniu terenów z przedmiotów wybuchowych i niebezpiecznych oraz w pracach minerskich z wykorzystaniem materiałów wybuchowych „w charakterze saperów”. Czynności wykonywane przez niego na zgrupowaniach poligonowych były czynnościami wykonywanymi w charakterze saperów, jednak nie wykonywał on takiego rodzaju czynności poza tymi zgrupowaniami. Nie można zatem uznać, aby spełniał warunek do podwyższenia emerytury „za każdy rok zawodowej służby wojskowej pełnionej bezpośrednio w charakterze saperów”.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, całokształt okoliczności sprawy świadczy zatem o tym, że wnioskodawca w spornych latach 2002-2003 nie tylko nie pełnił służby bezpośrednio w charakterze saperów, ale też czynności saperskie (wykonywane nie przez cały rok) nie wchodziły w zakres obowiązków na zajmowanych przez niego stanowiskach.

Reasumując, Sąd Apelacyjny w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podzieliła stanowisko organu emerytalnego i linię orzecniczą, zgodnie z którą do podwyższenia emerytury wojskowej o 1% podstawy wymiaru w oparciu o art. 15 ust. 2 pkt 2 lit. c ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin niezbędne jest, aby żołnierz pełnił służbę bezpośrednio na stanowisku saperów (zajmując takie stanowisko, bądź też wykonując czynności saperskie w ramach swoich stałych obowiązków służbowych i posiadając odpowiednie przeszkolenie). W przypadku wnioskodawcy, który bezspornie stanowiska takiego w spornym okresie nie zajmował, również zakresy jego obowiązków na stanowiskach starszego kierowcy, starszego operatora plutonu maszyn inżynierskich nie pozwalają na uznanie, aby pełniąc służbę miał on powierzone obowiązki saperów. Zatem, nawet spełnienie warunku wskazanego w § 3 pkt 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 lipca 2011 r. w sprawie szczegółowych warunków podwyższania emerytur wojskowych poprzez uczestnictwo w szkoleniach poligonowych z oczyszczania i rozminowywania terenu z materiałów niebezpiecznych i przedmiotów wybuchowych w wymiarze większym niż 12 dni w ciągu roku, nie pozwala na uznanie że wnioskodawca spełnia wszystkie warunki do podwyższenia emerytury w oparciu o ww. przepisy. Z treści przytoczonych przepisów nie wynika możliwość podwyższenia podstawy wymiaru wszystkim żołnierzom, którzy wykonywali czynności wymienione w rozporządzeniu, nie będąc saperami.

Tym samym Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie – punkt I sentencji wyroku.

Odstępując od obciążania M. B. kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego za II instancję Sąd kierował się zasadą słuszności wyrażoną w art. 102 k.p.c., w myśl którego w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd miał na uwadze przedmiot sprawy (spór dotyczył wysokości świadczenia emerytalnego) oraz to, że sprawa niniejsza była skomplikowana pod względem prawnym i wymagała dokonania prawidłowej interpretacji przepisów. Zatem skarżący, mimo iż przegrał spór w sprawie, mógł mieć subiektywne przeświadczenie o słuszności swojego stanowiska. Okoliczności te przemawiają w ocenie Sądu za odstąpieniem od obciążania go kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego za II instancję – punkt II sentencji wyroku.